

счувахъ извѣнъ около стѣнитѣ на твърдѣлтъ, из-
вѣтрѣ пакъ ся расчу гъгъръ и тичъ; стражата коя-
то бѣше испрѣдъ прозорцитѣ ни потегли и тя къмъ
стѣнитѣ. Болеславъ и азъ чувахмы и рѣспознавахмы
гласѣтъ на Дурлинскаго, който выкаше и ободрява-
ше человѣцитѣ си. Звукътъ на орѣжията, лелецанія-
та на равенитѣ, стенаніята и пѣшканіята на уми-
рающитѣ ецахъ въ ушитѣ ни. Вривата голѣма отъ
най-напрѣдъ, видѣ ся като че ся поуталожил по е-
дно врѣме, послѣ пакъ ся раздигна и стече ся на
възъ една странѣ, екътъ и тѣжкитѣ ся умножа-
вахъ, *побѣда* извыкахъ нѣкои. Посочи че вѣтрѣ-
шнитѣ тѣртихъ да бѣгатъ, налѣзвахъ изъ стаятъ и
ся подключвахъ съсъ силно хлопотеніе. Слѣдъ това
за малко врѣме всичко сякашъ че ся утиши, и мракъ
и мълчаніе въ твърдѣлтъ! Но на часѣтъ ни ся чу
нѣкакво шушнѣтѣ; въздухътъ зе да бучи силно,
нощъ-та зе да ся попровидѣля, дърветата въ гради-
нѣтъ зехъ да ставатъ ужълтны и въсчервены.

Завтекохмы ся къмъ прозорцитѣ и видѣхмы че
вѣтрѣшнитѣ сграды на твърдѣлтъ подпалены обзелъ
гы бѣше огнѣтъ, който приближаваше и къдѣ нашитѣ
стай, а за крайность на ужасѣтъ, пискъкъ пронзи-
теленъ ся чуваше отъ къдѣ стѣлпѣтъ въ който Ло-
доиска бѣше затворена. Ужасното ми положеніе,
драгый ми Велмоне, ще да тя е смутило. Огнѣтъ
распростиранъ щѣше да подпали и тѣмницѣтъ ни,
пламыкътъ обгрѣщаше вече долу основаніята на
стѣлпѣтъ Лодовскынъ, тя пишеше отвѣтрѣ и азъ ъ